

Rotterdam komt naar je toe deze zomer!

1 op de 11 huishoudens krijgt huisbezoek!

Door Anton Stapelkamp

In bestuurlijk Nederland is een wapenwedloop gaande tussen bestuurders en politici. Ieder zet zich in om de bange burger te laten zien dat de beste ideeën en de grootste inzet vertonen in de strijd tegen onveiligheid en verloedering. Onder het motto het doel heiligt de middelen worden maatregelen genomen die zowel in aard als in aantal grensoverschrijdend te noemen zijn. Grenzen die bepaald worden door de fundamenteën van onze samenleving: de rechtsstaat, democratie en grondrechten.

In dit artikel wordt deze ontwikkeling kritisch tegen het licht gehouden. Niet om elke verandering in ons denken gelijk aan de kaak te stellen, maar wel om er nog eens goed over na te denken. Willen we dit echt? Alles bij elkaar levert het een beeld op dat tot nadenken maant.

Nederland, met Rotterdam voorop, was de verloedering van onze samenleving meer dan zat. Begrijpelijk en terecht. De als maar toemende kleine en grote criminaliteit, het steeds meer ontbreken van fatsoensbesef en verdraagzaamheid, het steeds meer op de voorgrond plaatsen van het eigen gelijk, individualisering, en daar nog bovenop de onvrede over de gebrekkige integratie van groepen immigranten en de terechte angst voor het internationale islamitisch geïnspireerde terrorisme, de globalisering, zie daar alle ingrediënten voor een berg angsten, zorgen, onzekerheden en boosheid. Wat bindt ons eigenlijk nog als we zelfs onze waarden en normen nauwelijks meer gemeenschappelijk lijken te hebben of we ons daarop in ieder geval niet collectief willen laten aanspreken? Onze democratie en rechtsstaat, onze westerse verworvenheden zoals de grondrechten en vrijheden worden bedreigd. Vanaf de jaren '90 liep de irritatie op tot grote frustratie en dat mondde uiteindelijk uit in de woede van de Fortuynrevolte.

De politiek (over)reageert

Ondanks de vermeende kloof reageerde de politiek wel degelijk op de oplopende spanningen, maar steeds aan de late kant en met te weinig gevoel van urgentie waardoor de onrust voort kon woekeren. Na 2002 zat de schrik er echter goed in en zag je de politici over elkaar heen buitelen in hun behoefte om aan die maatschappelijke onrust tegemoet te komen.

Maar zoals vrijwel altijd in dit soort verandingsprocessen, men slaat door. In tijden van onrust en onzekerheid hebben mensen nu eenmaal behoefte aan sterke leiders die vertellen dat het allemaal goed komt als zij het maar voor het zeggen krijgen. Zoals Fortuyn het al verwoordde: onze verweesde samenleving is op zoek naar vaderfiguren die streng maar rechtvaardig de weg wijzen. Elke bestuurder, volksvertegenwoordiger en partij wil graag laten zien dat de strijd tegen verloedering van de samenleving slechts bij hem/haar in goede handen. Er is feitelijk een 'wapenwedloop' aan de gang: als de ene partij voor een avondklok voor kinderen heeft gepleit moeten anderen daar blijkbaar wel op reageren en komt er een voorstel om elke vermeende spijbelaar gelijk thuis op te zoeken. Er is met grote creativiteit en gedrevenheid een compleet 'wapenarsenaal' ontwikkeld, kosten noch moeiten zijn gespaard en Sheriff Opstellen loopt stoer voorop: interventieteams, avondklok, cameratoezicht, lokzakken, DNA-spray, huisverboden, sluiting van panden, identiteitsplicht, VeryIrritatingPolicing, mosquito's, straatverboden, verplichte gezinscoaches, BIBOB, preventief fouilleren, woningtoewijzing, AntillianenIndex en drugstesten op scholen. Als hiervoor een Oscar beschikbaar zou zijn, zou Ivo zeker een sterke kandidaat zijn.

Juist voor dit soort tijden heb je tegenkrachten nodig, checks en balances die beschermen tegen de waan van de dag. Het gaat immers

Colofon

Commotie,
Jaargang 16, december 2008, nr. 4

Redactie: Rachida el Hadouchi,
Christiaan Schakel, Olaf Lamers en
Anton Stapelkamp (eindredactie)

Volgende nummer verschijnt
eind maart 2009

Druk: Drukkerij Van Meurs, Ridderkerk

Redactieadres:
Commotie CDA-ledenblad Rotterdam,
p/a Postbus 70012,
3000 KP Rotterdam.

Landelijke ledenadministratie voor
vragen over uw lidmaatschap en
adreswijzigingen:
Postbus 30453
2500 GL Den Haag
E leden@cda.nl
T (070) 342 48 29 of 69.

om belangrijke zaken, om de bescherming van de grondrechten en de rechtsstaat. Beginselen die tientallen jaren niet ter discussie stonden worden naar mijn mening wel erg snel en lang niet altijd voldoende doordacht heel beperkt uitgelegd of aan de kant geschoven, en ik maak me daar zorgen over. Zelfs de opvattingen van vanouds antiautoritaire partijen als de SP en GL zijn flink aan het schuiven: voor wat Halsema en Kant nu roepen zouden ze in de jaren '90 als reactionaire rechtse types zijn neergesabeld.

Nederland is natuurlijk hier niet uniek in. De manier waarmee Bush de rechtsstaat op zij zet door honderden verdachten zonder vorm van proces al jaren vast te houden is een extreem voorbeeld, maar net zo min als Opstelten een boef is, is Bush dat. Bush slaat in zijn angst voor een tweede 09/11 en de maatschappelijke druk gewoon door. Maar het is wel een afschrikwekkend voorbeeld voor hoever een beschaafd land kan afdwalen van zijn principes: iedereen is gelijk voor de wet, behalve van terrorisme verdachte personen.

De veranderingen zijn heel groot. Daarom is het nuttig de beginselen van onze samenleving nog eens af te stoffen en die af te zetten tegen een aantal concrete gevallen van de laatste jaren. Zeker als je het allemaal op een rij zet is er reden tot bezorgdheid.

De rechtsstaat

Het idee van de rechtsstaat is ontstaan in Engeland en staat daarom ook wel bekend als Rule of Law. Kern is dat onze samenleving gebaseerd is op het recht en dat de overheid dus ondergeschikt is aan het recht. The Law Rules, het Recht Regeert. De overheid werkt namens de samenleving voor de samenleving, op basis van de door de samenleving vastgestelde omgangsregels. De overheid kan alleen met dwang of drang optreden als zij daartoe een duidelijke bevoegdheid heeft gekregen in de wetgeving. Recht gaat voor beleid. Als de overheid niet mag optreden houdt het op.

Al minstens een eeuw is deze gedachte ook vastgelegd in de eerste artikelen van het Wetboek van Strafrecht: "Geen feit is

strafbaar dan uit kracht van een daaraan voorafgegane wettelijke strafbepaling." en van Strafvordering: "Strafvordering vindt slechts plaats op de wijze in de wet voorzien". Dat is niet slechts een formele kwestie, het gaat ook en misschien wel juist om respect voor het recht. De overheid moet zich daarom ook altijd kunnen verantwoorden als ze dwang gebruikt tegenover haar burgers.

Respect voor de rechtsstaat?

Je kan bijna geen interview met bestuurders vinden of je komt er tegenwoordig wel de kreet 'we gaan de grenzen van de wet opzoeken en desnoods oprekken'. Bewust gaat men dan dus op het randje van de bevoegdheden opereren en bewust neemt men dan het risico dat men over de schreef gaat. Bij verschillende situaties en methoden valt al vooraf ernstig te betwijfelen of de overheid wel bevoegd is. Te denken valt aan het met stalen platen afsluiten van slecht onderhouden panden, de (tot voor kort gangbare) werkwijze van de interventieteams, het verbod voor bewoners van de Proveniersbuurt om aanwezig te zijn tijdens de ruiming van een bom uit de oorlog, het OV-verbod en het instellen van de avondklok voor een aantal kinderen in Katendrecht.

Mijns inziens is deze houding niet te rechtvaardigen vanuit de beginselen van de rechtsstaat. En burgemeester Opstelten maakte het onlangs wel heel bont door zelfs te weigeren zijn verontschuldiging aan te bieden aan bezoekers van een voetbalwedstrijd die ten onrechte uren waren vastgezet terwijl er een vernietigend oordeel was uitgesproken door de nationale Ombudsman. Het OM was wijzer en stuurde wel een excuusbrief.

Gelijkheidsbeginsel

Gelijke gevallen worden door de overheid gelijk behandeld en alle Nederlanders zijn op gelijke voet benoembaar bij de overheid (artt. 1 en 4 Grondwet). Een helder beginsel, maar er is natuurlijk altijd wel een reden te vinden waarom burgers niet gelijk zijn. Helder is in ieder geval dat allerlei aangeboren ken-

Van de eindredacteur

Repressief Rotterdam heb ik als eindredacteur persoonlijk uitgekozen als thema van mijn laatste nummer als eindredacteur en ik heb ook het eigenlijk te lange hoofdartikel geschreven. Het mag u duidelijk zijn, ik voel me hier zeer bij betrokken. Het gaat om fundamentele vragen over onze democratie en rechtstaat en die worden mijns inziens veel te weinig gesteld ten aanzien van het al maar repressiever wordende optreden van de overheid. Het gaat ook om de verhouding burger-overheid. Is de overheid nog je vriend, of op zijn minst een vertrouwde kennis als die 25.000 keer per jaar op huisbezoek komt, de urine van scholieren op drugs test, je als scooterrijder op de foto zet en je registreert, je overal volgt met camera's, enz.? Wat is de boodschap die de overheid hiermee uitzendt? Niet een echt Kersthema, je hebt gelijk Beppie, maar Jozef en Maria zouden als ze in 2008 in Rotterdam beland zouden zijn ongetwijfeld Barend Rombout met een interventieteam op bezoek gehad hebben op hun niet reguliere verblijfplaats.

Daarnaast nog bijdragen van anderen over dit thema en een

interview met de plaatsvervangend Ombudsman. En een stuk van Frans-Jozef van der Heijden over onze vertrekkende burgemeester, het mijns inziens weinig liberale boegbeeld van de repressieve overheid. De wisseling van de wacht per 5 januari zou ook aanleiding kunnen en moeten zijn om dit thema weer eens echt op de agenda te zetten, zonder de gebruikelijke dooddoeners en afleidingstactieken.

Het ga u goed, bedankt dat ik zes jaar lang mijn schrijflust mocht botvieren en dat ik daar over het algemeen ook nog positieve reacties op kreeg ook. Bedankt ook aan de overige redactieleden in al die jaren, de drukkers van Van Meurs en cartoonist Rob van Asperen, het was prettig samenwerken. En mijn opvolger wens ik veel plezier en succes. Ik hoop dat het blad een kritische bijdrage aan ons lokale partijleven blijft leveren. En ik hoop dat tekstschrijvers in het vervolg hun stukken op tijd zullen aanleveren, voor de vrijwilligers van de redactie is dat elke keer weer een hele bezoeking!!

merken als geslacht en ras maar ook geloofsovertuiging geen reden zijn om mensen anders te behandelen. Of toch niet? Recent is de discussie over Nederlanders met een dubbele nationaliteit. Dat zijn er waarschijnlijk wel rond een miljoen. Volgens de Grondwet zijn ze gewoon benoembaar in elke overheidsfunctie maar er wordt aan geknaagd, zelfs ten aanzien van mensen die van hun aangeboren nationaliteit geen eens afstand kunnen doen, zoals onze nieuwe burgervader Aboutaleb.

Een duidelijk voorbeeld waarin een grens onacceptabel werd overschreden was de Moskeeënnota van Pastors, waarin maatregelen werden voorgesteld die slechts gericht waren op de aanhangers van een bepaalde godsdienst Om nog maar te zwijgen van de inhoud van de maatregelen die duidelijk in strijd waren met de vrijheid van godsdienst (art. 6 Grondwet) en waarbij ook nauwelijks een serieuze toetsing daaraan had plaatsgevonden. Sinds 1848 is dat maar in één periode van onze geschiedenis ook gedaan en wel ten aanzien van Joden. Ja, ik weet, een pijnlijke vergelijking die maar zeer beperkt opgaat, de bedoelingen en de zwaarte van de maatregelen waren totaal anders, maar het feit dat er onderscheid tussen geloofsovertuigingen werd gemaakt blijft wel staan. Gelukkig werd de nota raadsbreed naar de prullenbak verwezen maar het College van B&W, inclusief de 'liberale' Opstelten en onze CDA-wethouders, had er wel mee ingestemd.

Antilliaanse jongeren worden mogelijk straks apart geregistreerd, hun Antilliaanse identiteit is daarbij bepalend. Wanneer ze aan een van de volgende 'knelpuntcriteria' voldoen: <25 jr., schulden, niet geregistreerd in gemeenten maar wel bij hulpinstellingen, leerplichtproblemen, kansloos op de arbeidsmarkt, recente uitkeringsfraude, meer dan een half jaar huurschuld, signalering voor geweld, meerdere drugsdelicten of meer dan drie meldingen van overlast. Anderen worden niet geregistreerd, zelfs als ze aan dezelfde criteria voldoen. Een Antilliaanse jongere is per definitie iemand die extra aandacht verdient, is de boodschap. Misschien gezien de problematiek terecht, maar hier wordt een grens overschreden en het is dus logisch dat de Antilliaanse bestuurders hier woest over zijn.

Misbruik van bevoegdheden

Een aspect dat hierbij genoemd moet worden is het beginsel van behoorlijk bestuur dat het de overheid verboden is om bevoegdheden te gebruiken ten behoeve van doeleinden waarvoor die niet bedoeld zijn. Een ambtenaar van de Sociale Dienst heeft bevoegdheden gekregen om bij burgers zaken te controleren en daartoe soms zelfs woningen te betreden tegen de wil van de bewoner, maar wel slechts voor de controle op de naleving de Wet Werk en Bijstand. Sterker nog, de cliënt van SoZaWe is zelfs verplicht tot medewerking en hij moet ook alle gewenste informatie verstrekken om de rechtmatigheid van een uitkering te kunnen controleren. Ook voor politie en justitie gelden er zo allerlei beperkingen ter bescherming van de burger. Een politieagent mag elke automobilist ter controle van de verkeerswetgeving staande houden, maar los van die verkeerssituatie mag hij strafrechtelijke opsporingsbevoegdheden slechts tegen verdachten toepassen. En je bent pas een verdachte als er een redelijk vermoeden van schuld bestaat, gebaseerd op feiten of omstandigheden (art. 27 Wsv). Volgens de bestuursrechtelijke regels ben je dus als cliënt verplicht om volledig mee te werken terwijl volgens het strafrecht je

onschuldig bent tot het tegendeel blijkt en heb je het recht om niet mee te werken en te zwijgen. Toezicht en repressie, bestuursrecht en strafrecht zijn verschillende werelden.

Het wordt alleen heel erg onoverzichtelijk als een team bestaande uit politie, SoZaWe, een bevolkingsambtenaar, een bouwinspecteur en iemand van de corporatie tegelijk een huis binnen komt, zoals bij de interventieteams nog steeds voorkomt. De gemeente noemt dat meervoudig kijken, maar juridisch is dat riskant want vrijwel niet meer is te controleren of al deze mensen wel bevoegd waren en ook of al deze mensen hun bevoegdheid ook echt gebruiken voor het doel waar ze die voor gekregen hebben. Zeker niet voor de burgers die het meest de kans lopen om een dergelijk team op bezoek te krijgen: uitkeringsgerechtigden en (illegale) allochtonen. En dat zijn niet de meest weerbare en assertieve burgers om het voorzichtig te zeggen, velen zijn de Nederlandse taal nauwelijks machtig en zijn niet of nauwelijks op de hoogte van hun rechten en de plichten van de overheid. In het Molenlaan-kwartier zijn de teams nog niet gesignaleerd, ondanks dat daar ook illegale au pairs, werksters en bouwvakkers te vinden zijn. Misbruik ligt dan dus op de loer, je moet als ambtenaar wel heel sterk in je morele schoenen staan om dan altijd volgens de regels te werk te gaan.

Voor het opsporen van drugscriminaliteit is er een uitgebalanceerd strafrechtelijk stelsel van rechten en plichten in de Opiumwet vastgelegd. De gemeente gaat echter op jacht naar wietplantages met voorbijgaan aan die regels met een heel arsenaal aan bestuursrechtelijke toezichtbevoegdheden, waarbij de burger, een potentiële verdachte, nauwelijks rech-

ten heeft. Het systeem van rechten en plichten functioneert zo niet meer naar behoren.

Zeer recent nog is het idee om VO-scholieren geregeld op drugsgebruik te testen. Bevoegdheden van overheid en schoolbestuur zijn verweven, dwang van de overheid is er niet maar wel stevige drang vanuit de school terwijl je wel verplicht bent om naar school te gaan. Mag/kan je als scholier/ouder weigeren en wat zijn dan de consequenties? Wordt je nog toegelaten tot de school als je weigert je te laten testen? Worden docenten ook getest? Wat gebeurt er met de informatie, kan dat tegen je gebruikt worden als een werkgever informeert over een sollicitant? Hoe verhoudt zich dit tot het gedoogbeleid waarin gebruik niet gestraft wordt en slechts de verkoop aan minderjarigen is verboden? Alcohol, tabak en vette happen zijn ook slecht, gaan scholen daar dan ook op testen? En dan ook nog de vraag naar de betrouwbaarheid van de testen, die volgens het trimbos Instituut niet volledig is.

Een extreem voorbeeld van misbruik van bevoegdheden kwam onlangs nog in het nieuws bij de kredietcrisis. De Britse premier Brown presteerde het om antiterrorisme wetgeving toe te (willen) passen in de kwestie van de failliete IJslandse banken en zo IJslandse tegoeden blokkeren. IJslandse banken werden op een lijn gezet met Iran en Noord-Korea. Ook een beschaafde Engelse kat in nood is bereid en in staat tot rare sprongen.

Proportionaliteit

Onder proportionaliteit wordt verstaan dat de door de overheid toegepaste dwang en eventueel geweld in een redelijke verhouding moet staan ten opzichte van de mogelijke schade of overlast waartegen opgetreden wordt. Simpel gezegd, met een kanon mag je niet op een mug schieten, als je iemand wil arresteren schiet je in zijn onderbeen en niet in zijn borst en als je bij iemand in zijn huis moet zijn dan bel je aan en beuk je niet de deur in. Tenzij er natuurlijk iemand gegijzeld is en diens leven op het spel staat. Klinkt allemaal heel normaal.

Maar hoe proportioneel is het te noemen om als een scholier een keer niet op school verschijnt zonder zich af te melden er dan gelijk een huisbezoek vanuit de overheid op te laten volgen, zoals D66 en LR onlangs voorstelden? Of om elke scholier te testen op drugsgebruik, feitelijk daarmee de hele groep in het verdachtenbankje plaatsend? Of om 800 voetbalsupporters urenlang vast te houden terwijl er uiteindelijk maar 50 vervolgd worden en dan nog niet eens voor het feit waarvoor ze aangehouden zijn? Hoe proportioneel is het als de gemeente Rotterdam in 2008 25.000 huisbezoeken aflegt. Ja, u leest het goed, 25.000, dus in theorie 1 op de 11 huishoudens kunnen jaarlijks bezoek verwachten. Gezien het feit dat de teams vooral in 'Vogelaar-zaliger'-wijken ingezet worden is de kans daar dus ergens in de buurt van de 1 op de 3! De gemeentelij-

ke slagzin voor 2009 wordt vermoed ik dan ook Rotterdam komt naar je toe deze zomer!

Big Brother is watching you

De moderne informatie- en communicatietechnologie geeft talloze nieuwe mogelijkheden om informatie te verzamelen, op te slaan en te gebruiken. Zowel voor de burger als voor de overheid. De ontwikkelingen gaan sneller dan de wetgever kan volgen, dus is het zeer de vraag of de ouderwetse privacyregels de burger wel voldoende beschermen. Vooral de mogelijkheid van het combineren van al die verschillende informatiestromen schept onvoorstelbare mogelijkheden. Om wat ontwikkelingen te noemen: identificatieplicht, dna-registratie van politiemensen, elektronisch kinddossier, BurgerServiceNummer, SISA, AntillianenIndex, Politie Amsterdam die informatie van 850 scooterbezitters registreert, Rotterdam die alle woningen op digitale

fotobestanden laat zetten, cameratoezicht vanuit de overheid maar ook door particuliere beveiligers. Voor politieregisters zijn er strenge regels, maar onder welke regels vallen de gegevens die door Rotterdam verzameld worden via de jaarlijkse 25.000 bezoeken van de interventieteams? Meervoudig kijken, houdt dat ook meervoudig onthouden en registreren in? Wat zijn de risico's van identiteitsfraude, waarbij criminelen de identiteit van een ander gebruiken? Hoe kan je je verweren tegen de overheid als er een fout in de bevolkingsadministratie zit en jij op van alles en nog wat wordt aangesproken? Ook in Rotterdam zijn er voorbeelden van burgers die ten onrechte uit het bevolkingsregister werden verwijderd en daar heel veel last van ondervonden, enkeldoor invoerfouten van een medewerker.

Ik was 5 jaar geleden al in Glasgow in de Controlroom van het politie camerasysteem en het was buitengewoon beangstigend om te zien wat men allemaal zag. Formeel verboden, maar zonder enig probleem konden we als gasten inzoomen op een woning en daar zelfs het patroon van het behang bestuderen. Gekoppeld aan kenteken- en gezichtsherkenning kunnen burgers in grote delen van de stad er gevolgd worden. De dooddoener 'als je niks te verbergen hebt, is het toch geen probleem' gaat echt niet op. Uitgangspunt is dat de overheid zich niet met de burger bemoeit, tenzij er een concrete zwaarwegende reden is om dat toch te doen. Elk gebruik schept de kans op misbruik, ambtenaren zijn tenslotte ook maar mensen die soms lui, slordig, niet integer zijn of onder druk gezet worden door bestuurders die moeten en willen scoren. Dat wetend moet je als overheid terughoudend zijn. Uiterst terughoudend.

De vrijheid om een fundamentalist te zijn

De kerngedachte van de vrijheid van levensovertuiging en die van meningsuiting is dat je mag denken en geloven wat je

wilt. Dat de overheid zich daar niet mee mag bemoeien omdat burgers daar zelf met elkaar het gesprek over aan gaan en dat zo de 'waarheid' vanzelf boven komt. En bij de vrijheid van levensovertuiging wordt daar nog een schepje bovenop gedaan: je mag je overtuiging ook in je gedrag laten blijken. Je hebt dus de vrijheid om anders te denken, je anders te gedragen, anders te zijn, anders dan de meerderheid wenselijk vindt. Je hebt de vrijheid om afwijkend, raar of ergerlijk te denken en te zijn. En de overheid mag alleen in uitzonderlijke gevallen en volgens bepaalde procedures beperkingen opleggen, vooral als het gedrag (niet de opvattingen), direct anderen schade toebrengt.

Algemeen omarmd, verwoord in de Grondwet maar niettemin zie je in de praktijk dat dit niet onomstreden is. Ben je in Nederland werkelijk vrij om er opvattingen op na te houden en in je eigen leven toe te passen als het gaat om relaties, seksualiteit, man-vrouwverhouding? Mag je er naar streven om de samenleving in te richten in overeenstemming met je religieuze (islamitisch, christelijk) of politieke (communistisch, kapitalistisch) opvattingen? Ben je vrij om ultraorthodox te zijn en je kinderen ook zo op te voeden en te (doen) onderwijzen? Ben je vrij om je terug te trekken uit deze samenleving in een gesloten gemeenschap, ben je vrij om een vrouw geen hand te geven of in een lichaamsbedekkend gewaad rond te lopen?

Nog wel, maar de druk op de overheid op te treden tegen dit soort onaangepast gedrag en de daaraan ten grondslag liggende opvattingen is groot en de grens is al overschreden met het boerkaverbod. Om vernietiging door rechters te voorkomen wordt het verpakt in algemene termen en geldt het slechts in specifieke situaties, maar de feitelijke boodschap van deze symboolwetgeving - nog nooit is een vrouw in boerka in ons land met wapens of explosieven gesignaleerd - is dat we in dit land geen ultraorthodoxe moslims willen accepteren.

Conclusie

Is de simpele conclusie dat we dit allemaal niet moeten willen en dat de desbetreffende bestuurders niet deugen? Lijkt me van niet, over het algemeen worden deze maatregelen vanuit oprechte bezorgdheid ingevoerd door politici met goede bedoelingen en in ieder geval worden ze er door grote groepen burgers toe aangespoord. En al die maatregelen op zich zelf zijn vaak wel begrijpelijk en misschien ook wel wenselijk, maar alles bij elkaar geeft het mij een unheimisch gevoel, willen we echt in zo'n toezichtstaat leven? En zijn ze ook werkelijk effectief? Nog niemand heeft bijvoorbeeld de voordelen van de identiteitsplicht kunnen aantonen.

Als het om de rechtsstaat gaat volstaan goede bedoelingen niet, het doel heiligt niet de middelen als die middelen de rechtsstaat beschadigen, als die feitelijk een forse inbreuk op grondrechten te weeg brengen. Eerherstel van de rechtsstaat is dringend noodzakelijk en dat betekent bijvoorbeeld dat er meer ruimte en geld voor kritiek, voor tegenkrachten, voor controle op de overheid zelf moet komen.

En ik vind op zijn minst dat deze wapenwedloop gestopt moet worden. Zo kan het voorlopig wel even, het zijn vergaande maatregelen in noodsituaties, maar die zouden we wel slechts tijdelijk moeten willen. Het moet geen gewoonte worden en daar lijkt het wel op.

En zouden we als partij ons niet eens moeten beraden op deze ontwikkeling? Juist in onze kringen leeft toch sterk het gevoel

van gespreide verantwoordelijkheid, van soevereiniteit in eigen kring? Wat zeggen die uitgangspunten ons in deze tijd in deze discussie? Tijd voor een ledendebat.

Opstelten weigert excuses aan te bieden

De Nationale Ombudsman, Brenninkmeijer rapporteerde vernietigend over het politie- en justitietoedredden bij Feyenoord-Ajax in april 2006. Op het stadionviaduct én op een nabijgelegen sportcomplex werden 799 supporters opgepakt en afgevoerd. Naast tientallen hooligans, waren dit honderden gewone supporters. 61 van hen waren jonger dan 16 jaar. Brenninkmeijer veroordeelde de massale aanhouding van omstanders. „De Rotterdamse wens om hard op te treden heeft geleid tot de onevenwichtige keuze om 800 mensen op strafrechtelijke grond aan te houden”, zegt hij in zijn rapport. De afhandeling noemt hij erbarmelijk. Het transport van de 800 naar het Paleis van Justitie ging traag en moeizaam. Een aantal van hen zat drie uur met plastic strips rond de polsen in de bus, zonder eten en drinken. Door het ontbreken van sanitaire voorzieningen plasten sommigen achter in de bus of lieten het zaakje lopen. De afhandeling duurde in het uiterste geval negen uur. De Ombudsman vindt dat de Rotterdamse autoriteiten hiermee 'de grenzen van het toelaatbare fors hebben overschreden'. Dit zeker gezien de geringe ernst van het feit waarvoor de groep werd opgepakt. Die ernst was dat zij geen gehoor gaven aan de vordering van de politie het viaduct te verlaten. Achteraf stelt Brenninkmeijer vast dat een dergelijke vordering van de politie er zelfs nooit is geweest. Daarbij komt dat geen van de verdachten is vervolgd voor de reden waarvoor hij werd aangehouden. Politie en justitie informeerden honderden betrokkenen hier nooit over. Vijftig van de arrestanten kwamen vanwege openlijke geweldpleging voor de rechter. Ook werd een aantal boetes uitgedeeld voor het niet voldoen aan de legitimatieplicht. Burgemeester Opstelten wuifde de kritiek weg en weigerde excuses aan te bieden, hetgeen het openbaar Ministerie trouwens wel deed. De kwestie krijgt een vervolg. Het gerechtshof in Den Haag oordeelt binnenkort of een aanklacht van een groep Feyenoorders tegen de driehoek uitmondt in strafvervolg.

Bron: Trouw 15-10-'08

Naar een geborgen stad

Wie even kijkt in de nieuwbouwkraant van eind september, weet wat er over een jaar of tien staat. Ook wordt hard gewerkt om veel meer mensen in het centrum te laten wonen. Daarmee zal niet alleen de koopkracht in het centrum toenemen, maar wordt de stad ook levendiger en gezelliger.

De stad heeft niet alleen meer woningen nodig om woonbaar en gastvrij te zijn. Ook is een goed leefklimaat nodig waarin Rotterdammers zich geborgen voelen. Er wordt op dit moment veel aandacht besteed aan de technische voorwaarden voor die leefbaarheid, zoals meer groen, schone lucht, schone straten en meer duurzaamheid in de bouw. Dit zal leiden tot minder CO₂-uitstoot, maar ook minder fijnstof en minder herrie.

Wie kijkt wat de komende tien jaar nog meer moet worden gedaan om zowel de binnen- als buitenstad beter leefbaar te maken, moet verder kijken dan alleen die technische voorwaarden. Het welzijnklimaat is een zeer belangrijke factor voor het welbevinden van mensen in de stad. Er zal nadrukkelijk gekeken moeten worden naar wat onze stad vraagt en nodig heeft aan nieuwe vormen van opbouwwerk, sociale opvang en netwerken van professionele ondersteuning. Dit kan variëren van ouderwets buurthuiswerk tot nieuwe vormen van maatschappelijk werk. We moeten komen tot een samenleving waarin men zich meer bij elkaar betrokken voelt.

Want betrokkenheid bij andere mensen, mede- Rotterdammers van directe burens tot wijk- en stadsbewoners, zorgt voor binding met de wijk en geborgenheid in de stad.

Verder is het goed om steeds weer de nadruk te blijven leggen op werk voor alle Rotterdammers. Vooral jonge mensen moeten de kans krijgen om zich een inkomen te kunnen verdienen. Dit is tevens een goede reden voor jonge mensen om zich in Rotterdam te vestigen. Het perspectief van de economische ontwikkeling moet in het teken staan van de algehele sociale cultuur van de stad, waarin alle Rotterdammers zich wel bevinden.

Bij de goede resultaten op het gebied van veiligheid, dat het steeds sterker repressieve optreden van de overheid hier heeft gebracht, is het ook de vraag of de burger niet om meer vraagt dan ge- en verboden. Een vraag die het CDA met 'ja' beantwoordt. Om precies te zijn: mensen hebben behoefte aan geborgenheid, waarin veiligheid ook een sociale dimensie krijgt.

Integratie van jongeren

De knelpunten rondom de opgroeiende jeugd zijn hier een goed voorbeeld van. En ik weiger dat pertinent probleemjongeren te noemen, omdat hun problemen mede voortkomen uit de maatschappelijke omgeving waarin zij leven. De meeste jongeren kunnen zich in de huidige maatschappij goed staande houden, maar voor een groep levert onze maatschappij persoonlijke problemen op. Deze jongeren kampen met verschillende problemen die te maken hebben met hoe de samenleving zich ontwikkelt. De harde cijfers over kindermishandeling, zwerven, schooluitval, ontbrekende geestelijke zorg en arbeidsongeschiktheid op jonge leeftijd zijn onrustbarend. De CDA-fractie vindt dat wij ons als stadsbestuur telkens moeten blijven afvragen of de manier waarop wij deze jongeren benaderen de juiste is, en of dit in sommige gevallen niet tot erger leidt. Repressie, gezagshandhaving en onverbiddelijke maatregelen alleen zijn niet altijd de oplossing om deze jongeren te ondersteunen.

We moeten er juist voor zorgen dat jongeren van nu weer integreren in onze maatschappij. Juist deze maatschappij heeft voor een groep jongeren veel vervreemdende effecten, zoals vervaagde normen en waarden, gebrek aan natuurlijk gezag, onvoldoende handhaving van wet- en regelgeving, geman-keerde tolerantie en gebrek aan verantwoordelijkheid voor

IK VRAAG U NOGMAALS: WORDT UW VOERTUIG OOK GEBRUIKT VOOR CRIMINELE ACTIVITEITEN?

elkaar. Het is daarom geen wonder dat jongeren zich van de samenleving afkeren, of afhaken omdat ze het niet meer kunnen bijbenen. De onlangs uitgezonden tv-documentaire 'Sex sells' laat zien dat dit dramatische vormen kan aannemen, met nog onvermoede gevolgen op latere leeftijd. Het is mode in de media te klagen (en te zuchten) over ongewenste referentiekaders voor kinderen en jongeren als porno en geweld, zoals dat in films, games en videoclips als het ware wordt voorgeleefd. Maar wat stelt de verantwoordelijke overheid daar eigenlijk tegenover aan betere referentiekaders, die meer structuur hebben dan de straat te bieden heeft? Moeten we niet meer nadenken over hoe bescherming en geborgenheid geboden kunnen worden, waar normen en waarden niet alleen worden gepreikt, maar ook zichtbaar worden gemaakt?

Het is onze taak jongeren te ondersteunen bij hun integratieproces, zodat zij de mogelijkheid krijgen hun toekomst verder zelf op te bouwen. Dit zijn immers de jongeren die in de toekomst onze verantwoordelijkheid voor de stad moeten kunnen overnemen. We moeten alles in het werk stellen om jongeren die de aansluiting bij de maatschappij missen weer terug op het goed spoor te krijgen. Het ouderwetse buurt- en clubhuiswerk - met zijn sociale controle, betrokkenheid van ouders en opvoeders en mogelijkheden van hulp en ondersteuning - was zo gek nog niet!

Overheid als partner van ouders

Een belangrijk aspect van geborgenheid is ook dat ouders zich gesteund voelen door de overheid in hun opvoedtaak. Terecht pakken wij ouders en verzorgers aan die het welzijn van hun kind ernstig schaden. De acties van het college en de minister op dit punt steunen wij. Omdat we natuurlijk allemaal het trieste verhaal van Gessica nog scherp op ons netvlies hebben staan. Dergelijke misstanden moeten we uit alle macht proberen te voorkomen. Gelukkig heeft de overgrote meerderheid van vaders en moeders in onze stad het oergevoel om het beste voor hun kind te willen en daar ook alles aan te doen wat binnen hun mogelijkheden ligt.

Het CDA wil er juist daarom voor waken dat ons jeugd/gezinsbeleid deze grote groep welwillende ouders onbedoeld van zich afkeert. Het beleid van registreren, signaleren en actie ondernemen zijn goede initiatieven om onwelwillende ouders op te sporen en hun kinderen te beschermen. Maar om die groep ouders in het vizier te krijgen, richten we ons beleid op alle ouders en spreken we ook alle ouders op dezelfde wijze aan. De eenzijdige boodschap is: als je niet goed voor je kind zorgt, heb je een probleem en doen we er alles aan om je op te sporen.

Het gevolg is dat de communicatie hierover zijn doel steeds meer voorbij schiet. Het zorgt voor onrust en wantrouwen bij ouders die met vragen zitten, of een beetje advies, hulp en/of ondersteuning nodig hebben. Het wantrouwen richting de overheid groeit, de angst voor de overheid die alles direct registreert en voor je het weet een plek in je gezin heeft ingenomen, zo is de gedachte! Bezoeken aan consultatiebureaus worden daardoor uitgesteld, enquêteformulieren niet ingevuld. Of toch maar wel, anders heb je misschien een kruisje

achter je naam, dus dan maar de gewenste antwoorden invullen!

De boodschap aan ouders moeten zijn: overheid en ouders zijn samen partners in het grootbrengen van kinderen in Rotterdam. Opvoeden is een enorme klus, en mocht je als ouder of verzorger vragen hebben of advies wensen, dan is de overheid er voor jou om je bij te staan. Alleen ouders die hun kinderen geweld aan doen, hebben een groot probleem en worden aangepakt in het belang van hun kind. De Rotterdamse slogan 'Opvoeden doe je samen' past hierbij en moet doorklinken in de intenties en concrete acties die door de overheid worden genomen.

Karen Duys, Beppie Hagenard en Ahmet Yildirim

Nieuwjaarsreceptie CDA Rotterdam vrijdag 23 januari

Het Rotterdamse CDA organiseert op vrijdag 23 januari van 17.00 tot 19.00 uur haar nieuwjaarsbijeenkomst in Grand Hotel Philadelphia, Van Vollenhovenstraat 48-50 te Rotterdam. Wij hebben voor deze locatie gekozen omdat Hotel Philadelphia een uniek initiatief is.

Dit hotel is onderdeel van de Stichting Philadelphia Zorg, een landelijke netwerkorganisatie voor mensen die zorg en/of ondersteuning nodig hebben, ongeacht oorzaak, beperking of leeftijd.

Met deze ondersteuning kunnen zij zo zelfstandig mogelijk invulling geven aan hun leven. Onder leiding van een professioneel horecateam volgen jongeren met een licht verstandelijke beperking een individueel leer- en werktraject in dit hotel. Zij werken in de keuken, bakkerij, wasserij, huishouding en bediening.

Maatschappelijke organisaties zijn van groot belang voor onze stad en haar inwoners. Zij hebben heel veel contacten en weten goed wat er op verschillende gebieden in de stad speelt en nodig is. Daarom willen wij deze organisaties, die het hart van de Rotterdamse samenleving vormen, vragen om tijdens onze nieuwjaarsbijeenkomst een statement af te geven aan het Rotterdamse CDA.

Wij willen iedereen, leden en geïnteresseerden, en uiteraard ook maatschappelijke organisaties van harte uitnodigen om deze bijzondere nieuwjaarsbijeenkomst bij te wonen!

Waar: Hotel Philadelphia,
van Vollenhovenstraat 48-50 te Rotterdam
Tijd: 17.00-19.00 uur
Contact: cda@stadhuis.rotterdam.nl

Simon Matthijssen:

“Eigenlijk zijn er in Rotterdam met al zijn repressie te weinig tegenkrachten actief en krijgen die te weinig middelen om echt tegenspel te bieden” en “Als dezelfde methode in dezelfde aantallen zou toegepast worden in Kralingen-Oost dan zou het klachten en rechtszaken geregend hebben.”

Commotie sprak met drs. Simon Matthijssen over de repressieve kant van Rotterdam, met name over het onderzoek naar de interventieteams (2007). Hij is al geruime tijd plaatsvervangend Ombudsman en leidde het onderzoek.

Wat waren eigenlijk de bevindingen?

Ik zou als belangrijkste willen noemen:

- *Onzorgvuldige toepassing (selectief) van het instrument huisbezoeken (interventieteams), als gevolg waarvan specifieke groepen (minder weerbare) burgers onevenredig veel met het instrument te maken krijgen (indirecte discriminatie);*
- *Schending van de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp);*
- *Onbehoorlijke en onrechtmatige wijze van toestemming verkrijgen de woning te betreden (schending van het vereiste van correcte bejegening en het huisrecht);*
- *Gebrekkige verantwoordingsstructuur (geen adequate organisatorische voorzieningen) leidend tot gebrekkige interne klachtbehandeling (strijd met fair play)*
- *Misbruik van de Wet Victoria (misbruik van bevoegdheid).*
- *Onvoldoende effectieve controle op het handelen van betrokken ambtenaren.*

Wat waren de aanbevelingen van het onderzoek?

Heroverweeg het instrument huisbezoek. Pas het slechts dan toe als er geen minder ingrijpende middelen (meer) voor handen zijn (subsidiariteit) en het middel niet onredelijk bezwaarlijk is in relatie tot de beoogde doelen (proportionaliteit). Stel een protocol vast dat aan bovengenoemde bevindingen recht doet. Breng het aantal ambtenaren terug tot maximaal twee per huisbezoek. Zorg dat één van die twee een Buitengewoon Opsporingsambtenaar (BOA) is. Laat huisbezoekteams niet meer bestaan uit functionarissen die niet tot de gemeente Rotterdam behoren (nutsbedrijven, woningbouwvereniging etc). Vraag burgers om voor de toestemming om de woning te betreden te tekenen. Faciliteer de mogelijkheid om een concreet huisbezoek aan de kaak te stellen door onder andere de rapportage die naar aanleiding van het huisbezoek wordt opgemaakt binnen één week aan de burger te zenden en laat na het huisbezoek een folder achter met informatie over huisbezoeken en de eventuele klachten daarover. Organiseer een geloofwaardig controlesysteem op het feitelijk handelen van de bij huisbezoeken betrokken beampten. Gebruik de bevoegdheden uit de wet Victoria (afsluiten van een pand met stalen deuren) uitsluitend in gevallen dat er gedocumenteerd vast-

ligt dat er zeer ernstige (zogenaamd: uitstralende) overlast vanuit het pand plaatsvindt. Evalueer het gebruik van het instrument huisbezoek en de opbrengsten van de inspanningen.

Hoe werd op het rapport gereageerd en wat is er met de conclusies en aanbevelingen gedaan?

Meer dan een jaar heeft de ombudsman over het protocol overleg gepleegd. Dat heeft tot overeenstemming over veel zaken geleid. Nadien verscheen het rapport waarin de ombudsman de politieke vrijheid om keuzes te maken respecteert, maar de puntjes op de i zet als het om rechten van burgers gaat. Na de publicatie van het rapport werd vooral op de vorm en de gebruikte woordkeuze gereageerd en zeker in eerste instantie te weinig op de inhoud van het rapport. Men zat kennelijk niet te wachten op kritiek, het kostte nadien te veel moeite om er een echt open gesprek over te voeren met het bestuur en dat is ten dele nog steeds zo. Toch heeft het rapport nadrukkelijk zijn doorwerking gevonden en zijn uiteindelijk de meeste van onze wensen alsnog ingevuld.

Schrok u van de bevindingen?

Ja, zeker weten, en we zijn hier toch ook wel weer wat gewend. Hier gaat het niet over een individuele ambtenaar die zich eens een keer misdraagt, maar over methoden die de overheid bewust toepast en die op bepaalde punten op gespannen voet staan met de mensenrechten; te vaak werden die rechten geschonden. We schrokken van de stelselmatige druk die er op mensen wordt uitgeoefend vanuit de overheid. En het gaat daarbij vrijwel altijd om kwetsbare mensen in de samenleving die onvoldoende toegerust zijn om te klagen. Bovendien bleek het klachtsysteem verstopt. Als dezelfde methode in dezelfde aantallen zou toegepast worden in Kralingen-Oost dan zou het klachten en rechtszaken geregend hebben. De gemeente heeft verzuimd zichzelf op dit onderwerp kritisch tegen het licht te houden

Dit nummer heeft als thema **Repressief Rotterdam. Is Rotterdam erg repressief of valt het wel mee? Wat merkt u daarvan?**

Laten we vaststellen dat het instituut ombudsman beroepsmatig met de gevolgen van het leven aan de rafelrand van Rotterdam wordt geconfronteerd. Ons instituut gaat er prat op de waarheid niet achter het bureau te bedenken, maar juist het directe contact met de burger te zoeken. Voorgaande maakt dat wij weten van de problemen die er spelen. Ook het instituut is doordrongen van de noodzaak om oplossingen te vinden voor nieuwe problemen. Of dat met repressie moet is een politieke keuze.

We stellen vast dat Rotterdam trots is op het etiket “proeftuin van Nederland”, veel (deels repressieve) maatregelen heeft ontwikkeld en deze grootschalig inzet. De vorige directeur Veilig zei in zijn afscheidsinterview dat de gemeente bewust de grenzen van de bevoegdheden opzoekt en wacht tot dat een rechter hen terugfluit. Feit is dat tegen feitelijke handelingen de rechter zelden kan worden ingeschakeld, omdat er geen besluit ligt waartegen beroep mogelijk is: Alleen de ombudsman beoordeelt feitelijk handelen.

Daarnaast kan er sprake zijn van een zichzelf versterkend effect: de Directie Veilig beheert een budget van maar liefst 38 miljoen euro (en daarboven sturen zij vanuit die directie aanmerkelijke delen van de budgetten van de diensten zoals SoZa-We, Onderwijs, Stadstoezicht, Publiekszaken enz. aan). Zo'n enorme budget (en invloed) moet verantwoord worden. Een bureaucratische wetmatigheid is dat zo'n organisatie niet streeft naar zijn eigen opheffing, maar steeds de noodzakelijkheid van zijn eigen werk zal blijven "bewijzen" en nieuwe werkvelden zal blijven ontwikkelen. Eigenlijk zijn er in de stad met al zijn repressie te weinig tegenkrachten actief en krijgen die te weinig middelen om echt tegenspel te bieden. Het kantoor van de ombudsman moet het met 7 ton doen.

Rotterdam als Big Brother is watching you. Maakt u zich zorgen over de als maar toenemende hoeveelheid gegevens die de overheid verzamelt en bewaart, zoals in het elektronisch kinddossier, de gegevens van de interventiebezoeken, de AntillianenIndex, enz?

Ja daar maak ik mij (met vele anderen) zorgen over: ook hier ontbreekt voldoende controle op het werk van de overheid en blijkt dat de overheid te weinig transparant werkt en te weinig rapporteert naar de burger. Het College Bescherming Persoon-

gegevens liet recent weten de menskracht te ontberen om op individueel niveau privacy-inbreuken te onderzoeken, dat is zorgelijk. De informatie die bij een huisbezoek wordt verzameld, wordt te summier vastgelegd en niet teruggerapporteerd naar de burger. De meervoudig kijkende ambtenaar moet op grond van de WBP melden wat hij vaststelt en zeker wat zijn “bijvangst” is, maar de Rotterdamse politiek wil dat (nog) niet. Gevolg? Over de burger wordt een verzameling hem onbekende informatie aangelegd. Omdat de burger geen weet heeft van het dossier kan hij geen gebruik maken van zijn recht om de informatie in te zien, te corrigeren of aan te vullen. Na verloop van jaren kan die informatie ineens “belangrijk” worden; ga het dan nog maar eens corrigeren! Een andere probleem bij de huisbezoeken blijkt de zogenaamde “aangroei van informatie”: niet meer onderscheidbaar is welke informatie is terug te voeren op welke bron/welk bezoek. Als er op enig moment een strafzaak of bestuursrechtelijk geschil ontstaat, is niet meer helder op basis van welke informatie gehandeld is. Daarmee komen bijvoorbeeld ook strafrechtelijke bevoegdheden in de lucht te hangen: op welk moment is iemand verdachte geworden, vanaf welk moment mag iemand weigeren om mee te werken aan zijn vervolging? Hierdoor komen basale rechten om zich adequaat te weren tegen de overheid in de knel.

Vindt u dat men zich in de stad voldoende bewust is van de grenzen die grondrechten en rechtsstaat stellen? Is er eigenlijk wel genoeg kennis in huis?

De theoretische kennis is vast wel aanwezig. Als er al sprake van een gebrek is, dan manifesteert zich dat in het directe contact tussen burger en overheid. Op dat niveau ontberen beide partijen voldoende bewustzijn van hoe grondrechten feitelijk doorwerken. Het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en onze Grondwet hebben geleid tot concrete “burgerbeschermingsregels” zoals bijvoorbeeld: de Wet Bescherming Persoonsgegevens (WBP), de Wet Gelijke Behandeling (WGB), de Algemene Wet op het Binnentreden (AWBi) en de wetboeken van Strafvordering en Strafrecht. Zolang inbreuken op deze wetten niet erkend worden als inbreuken op grondrechten, kun je volhouden dat er in deze stad geen grondrechten geschonden worden. De onbekendheid met de doorwerking van grondrechten geldt helaas ook voor de top van de organisatie (dat lijkt mij verwijtbaar) met als gevolg dat de mensen in de frontlijn, de duizenden toezichthouders onjuiste instructies ontvangen. De praktijk is dat toezichtmedewerkers niet de discussie aangaan met hun superieuren over de opdrachten/protocollen die men moet volgen.

Een tweede probleem is dat sociaal-psychologische onderzoeken hebben aangetoond dat het on(voldoende)gecontroleerd overdragen van de zwaarmacht van de overheid aan ambtenaren per definitie zal leiden tot misbruik. Te gemakkelijk gaat men er van uit dat alles hier op een beschaafde manier geregeld is, dat onze ambtenaren allemaal model-burgers zijn en dat een protocol misstanden zal uitbannen. Wat mij betreft is eventueel misbreuk niet alleen de ambtenaar, maar zeker ook degene die de gelegenheid schiept, aan te rekenen.

Als oplossing draag ik aan: Op scholen zou veel meer gedaan moeten worden aan de doorwerking van grondrechten (zoals EVRM, WBP, WGB, AWBi en het strafrecht) in de relatie burger-overheid en burger-burger en de feitelijke bescherming die men in het dagelijks leven aan de grondrechten kan ontnemen.

Leonard Geluk: Blowen is niet normaal! Hoe repressief mag de overheid zijn? Het Rotterdams softdrugsbeleid als casus

Repressie, betutteling, achter de voordeur kijken. Hoe ver mag je gaan als overheid? Leonard Geluk is van mening dat de overheid moet zoeken naar een balans tussen veiligheid en gezondheid enerzijds en persoonlijke levenssfeer/privacy anderzijds. Hij vindt dat de Rotterdamse overheid deze balans goed en zorgvuldig maakt. Een beschouwing.

Burgers stellen tegenstrijdige eisen aan de overheid: doe alles om terrorisme en overlast te bestrijden en nog liever: te voorkomen maar ook: blijf niet alleen uit mijn voortuin maar zeker ook uit mijn woonkamer. Niemand zit te wachten op de overheid in de woonkamer, ieder wil het liefst zelf bepalen hoe het leven in te richten. De overheid moet, bij repressieve maatregelen en maatregelen die de persoonlijke levenssfeer aantasten, voortdurend bewaken niet te 'ver' te gaan. Ingrijpen van de overheid moet worden beoordeeld op basis van de volgende afwegingen:

1. proportionaliteit: de ingreep moet in balans zijn met het gestelde doel
2. transparantie: absoluut helder moet zijn wat de burger van de overheid mag verwachten
3. als de veiligheid en de gezondheid in het geding is gaan deze belangen vóór de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

Dit zijn nogal theoretische criteria. Daarom een toelichting naar aanleiding van een actueel voorbeeld.

De laatste maanden laait de discussie rond het Nederlandse gedoogbeleid weer op. Sommigen grijpen deze aan voor een pleidooi om softdrugs verder te legaliseren, terwijl anderen wijzen op de mislukking die het Nederlandse gedoogbeleid is geworden. De stelling van het huidige Rotterdamse college in deze discussie is: Blowen is niet normaal! Het sluiten van coffeeshops heeft gedurende de huidige collegeperiode bijzondere aandacht, met name rond scholen voor het voortgezet onderwijs en ROC's. Als Rotterdamse CDA-er vind ik dat een mooie eerste stap op weg naar het drastisch terugdringen van softdrugs in de openbare ruimte. Als wethouder Jeugd, Gezin en Onderwijs spreek ik regelmatig met ouders, leraren en schoolbesturen. Zij uiten hun zorgen rond het softdrugsgebruik van sommige jongeren. Rotterdam kiest duidelijk voor de kant van de scholen en de ouders. Niet alleen door het terugdringen van coffeeshops, maar ook door intensieve voorlichting op scholen. Daarnaast is een aantal Rotterdamse scholen onlangs begonnen met het testen van scholieren op drugsgebruik. Deze maatregel grijpt wellicht sterk in op de leefomgeving van jongeren, maar de boodschap moet zijn: we willen je van je probleem afhelpen.

De problematiek onder een specifieke groep Rotterdamse jongeren is heftig. Onderzoek heeft aangetoond dat een grote groep vroegtijdig schoolverlaters overmatig blowt. Alhoewel het causale verband niet direct is aangetoond, lijkt het mij

zeer waarschijnlijk dat het regelmatig blowen van deze jongeren van invloed is op de manier waarop zij in het leven staan. Deze jongeren zijn vaak erg passief en hebben geen perspectief voor de toekomst.

Daarnaast signaleer ik dat het gebruik van cannabis onder jongeren steeds 'normaler' lijkt te worden. Alhoewel er steeds meer bekend is over de schadelijke gevolgen van THC voor de gezondheid, komt deze boodschap nog onvoldoende over het voetlicht. Ik zie het als een gedeelde taak voor de scholen, ouders en de gemeente om schouder aan schouder deze problematiek te bespreken en aan te pakken. De afgelopen tijd is dit veelvuldig gebeurd.

In februari 2006 heb ik van een aantal scholen uit het basis- en voortgezet onderwijs het 'Manifest van Rotterdam' overhandigd gekregen. In dit manifest riepen zij op tot actie: ze wilden dat de gemeente zou ingrijpen, en iets zou doen aan de coffeeshops in de buurt van scholen. Deze scholen gaven hiermee duidelijk aan een probleem te zien in het softdrugsgebruik onder jongeren. Inmiddels is het huidige college goed op weg om het aantal coffeeshops in Rotterdam terug te dringen. Het is de ambitie om in juni 2009 nog slechts zo'n veertig coffeeshops over te hebben in Rotterdam. Als we hierin slagen is het aantal shops in de stad met 30% verminderd. In mijn optiek is dit een majeure eerste stap.

Ik heb ook veel met ouders gepraat tijdens de Rotterdamse opvoedebatten. In deze gesprekken kwam veelvuldig naar voren dat ouders het als hun taak zien om grenzen te stellen rond alcohol- en drugsgebruik van hun kinderen. Ik steun ouders hierin en ik zie tegelijkertijd dat de overheid een dubbel signaal afgeeft aan deze ouders: ze staat coffeeshops toe, maar erkent dat drugsgebruik slecht is. Rotterdam kiest heel stellig voor de kant van de ouders en de scholen. Als samenleving willen we een signaal afgeven dat 'blowen niet normaal is'.

Een viertal scholen in Rotterdam is begonnen met het testen van scholieren op drugsgebruik. Eén van deze scholen heeft besloten alle leerlingen te testen door middel van een urine-test, terwijl een andere school alleen die leerlingen laat testen waarvan een vermoeden van drugsgebruik bestaat. De voorwaarde die ik aan deze tests stel is dat ze plaats vinden in samenspraak met ouders en leerlingen, en dat de boodschap is: we gaan je van je probleem afhelpen, en niet: we sturen je van school.

Ouders moeten er op kunnen vertrouwen dat de scholen waar hun kinderen naar toe gaan, drugsvrij zijn. Daarom is mijn ambitie: alle scholen drugsvrij! Het predikaat "Drugsvrije school" is geen aanbeveling als je hierin als school alleen staat. Maar als alle scholen drugsvrij zijn, wordt dat de norm.

Daar kunnen we de scholen bij helpen, bijvoorbeeld met het Veilig op School programma, een programma dat sinds 2001 scholen ondersteunt in het verkennen van de grootste problemen op school.

Er is in de kranten de laatste weken veel discussie over de drugstests op scholen. Tegenstanders werpen op dat de schoolbesturen en de gemeente doorslaan in het willen controleren van leerlingen. Dit 'repressieve' gedrag zou de onderlinge verhoudingen tussen leraren en leerlingen op scherp zetten en onnodig leiden tot gevoelens van wantrouwen richting elkaar. Ik ben echter van de stellige overtuiging dat wanneer deze tests afgenomen worden in samenspraak met leerlingen en ouders en wanneer leerlingen vervolgens adequaat voorgelicht worden over de nadelige effecten van overmatig blowen, scholen, ouders en de gemeente erin slagen om de norm 'alle scholen drugsvrij' tot een geaccepteerd idee te maken, niet alleen bij deze laatste groep, maar ook bij de leerlingen! Ik heb dan ook veel waardering voor scholen die hun nek uitsteken door het afnemen van de drugstests. In januari gaan we bezien of de eerste resultaten positief zijn, en of we de tests verder gaan uitrollen in Rotterdam.

Terug naar de afweging: is Rotterdam te repressief? Is het te accepteren dat de gemeente coffeeshops in de buurt van scholen sluit en dat de gemeente het houden van drugstesten op scholen wenselijk acht? Even terug naar de te maken afwegingen:

Als het gaat om proportionaliteit heb ik gesteld dat de ingreep in balans moet zijn met het gestelde doel. Rotterdam wil het gebruik van drugs door de jeugd tegengaan. Hierin passen

geen coffeeshops. Om drugsverslaving op jonge leeftijd tegen te gaan moet je weten om welke jongeren het gaat. Drugstesten passen hierin, mits gekoppeld aan een hulpaanbod. Het gaat er niet om jongeren te straffen maar om hen te helpen. De enige manier om erachter te komen om welke jongeren het gaat is om dat te testen. Gelet op het doel is deze ingreep proportioneel.

In het kader van de transparantie stelde ik dat het absoluut helder moet zijn wat de burger van de overheid mag verwachten. Aan deze voorwaarde wordt ook voldaan. Een drugstest wordt pas ingevoerd nadat dit is aangekondigd en nadat is bekend gemaakt wat de consequenties zijn van een positieve uitslag. Als laatste afweging heb ik gesteld dat wanneer de veiligheid en de gezondheid in het geding is, deze beide belangen voor gaan op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Deze afweging had ook anders uit kunnen vallen: het gaat om de balans tussen de privacy van de scholier om zelf keuzes te maken met betrekking tot drugs versus de verantwoordelijkheid van school en overheid jongeren gezond te laten opgroeien. Gelet op de zwaarte van de problematiek slaat de balans door in de richting van de ingreep in het belang van de gezondheid van jongeren.

Het CDA zal bij keuzes met betrekking tot repressie steeds heldere afwegingen moeten maken. Repressie op basis van transparantie door een betrokken overheid is verre te verkiezen boven een afwezige en onverschillige overheid die met een beroep op het cliché van de privacy, Rotterdammers aan hun lot overlaat. Die keuze past niet bij het CDA!

Sels Advies & Secretariaat
Secretariaatsdiensten met visie

- **Secretariaatsvoering**
 - / voor organisaties
 - / ad interim
 - / op projectbasis
 - / redactiesecretariaat
- **Advisering**
 - / arbeidsmarkt
 - / onderwijs
 - / veiligheidszorg
 - / openbaar bestuur
- **P.R.**
 - / conferenties/seminars
 - / uitgave van magazines
 - / werkbezoeken
 - / inleidersbank

www.sels.nl

Sels Advies & Secretariaat
Postbus 405
3100 AK Schiedam
Jan van Galenstraat 78
3115 JG Schiedam
(010) 40 90 540
info@sels.nl

Complete

dienstverlening...
...van ontwerp tot verzending

In de ruim 40 jaar die wij gevestigd zijn in Ridderkerk hebben wij ons ontwikkeld tot een vertrouwd adres. Dat hebben wij bereikt door intensief met de klant mee te denken en een hoge kwaliteit drukwerk te leveren. Kortom, prettig persoonlijk contact draagt volgens ons bij aan een goed product. Met onze enthousiaste medewerkers en ons geavanceerde machinepark leveren wij kwaliteitsdrukwerk op ieder gewenst formaat. Of het nu gaat om nieuwsbrieven, briefpapier, flyers, folders, brochures of een compleet boekwerk; wij regelen het voor u van ontwerp tot en met verzending!

Drukkerij van Meurs, Wolweverstraat 21, Postbus 142, 2980 AC Ridderkerk
Tel. 0180 418 200, Fax 0180 418 127, info@vanmeurs.com, www.vanmeurs.com

Sterren onder de Euromast

Nederland vergrijs, maar Rotterdam vergroent. Nederland heeft net zoals de rest van West-Europa te maken met een groeiende groep ouderen en een uitstroom van baby-boomers uit de arbeidsmarkt. Ook als de kredietcrises de economische groei fors afremt, leidt het massale vertrek van baby-boomers tot heel veel vraag op de arbeidsmarkt. Rotterdam heeft dus door haar jonge bevolking de toekomst.

Meer dan 10 geleden verscheen de notitie "Sterren onder de Euromast" van het CDA Rotterdam. Een werkgroep onder leiding van raadslid Sjaak van der Tak (inmiddels burgemeester in het Westland) gaf aan dat jongeren juist een kans zijn voor de stad. De titel is destijds verzonnen door statenlid Lucas Bolsius (tegenwoordig wethouder) en geeft aan dat we onze jongeren een kans moeten geven om te schitteren. Rotterdam heeft een periode gehad waarin we het altijd hadden over het aanvoeren van de 'verkeerde lijstjes'. Dat is een vorm van communiceren die de stad er niet aantrekkelijker op heeft gemaakt. Natuurlijk gaat in Rotterdam wel eens wat mis, maar het neerzetten van Rotterdam als het afvoertje van Nederland heeft Rotterdam flink doen dalen als woon- en werkstad voor buitenstaanders. Ik vind het dus een goede ontwikkeling dat Beppie Hagenaars het college van B&W onlangs heeft opgedragen om positiever te communiceren over de stad.

Zo moeten we kijken naar de kansen die jongeren bieden. We moeten af van het problematiseren van jongeren. Jongeren zorgen voor beweging en vernieuwing. Een aantal kampt met problemen, maar heel veel jongeren zijn bezig met hun opleiding, werk en het bouwen aan het toekomst. Zij gaan door ook al hebben ze te maken met tegenslag of vette pech omdat ze opgroeien in een gezin of een omgeving die hun minder kansen geven. Toenmalig werkgroeplid Piet Boekhoud (tegenwoordig voorzitter CDA Rotterdam) gaf aan dat we meer van onze jongeren moeten houden. In 2009 wordt Rotterdam Jongerenhoofdstad van Europa. Het doel van het Jongerenjaar 2009 is om Rotterdam op de kaart te zetten als een stad die op vele terreinen aantrekkelijk is en blijft voor jongeren en die jongeren de ruimte biedt zich te ontwikkelen en hun talenten te ontplooiën. Alle instellingen en bedrijven van de stad worden uitgedaagd om jongeren te betrekken.

Onze partij heeft zich altijd ingezet voor jongeren en deze lijn moeten we ook door blijven zetten. Jongeren zorgen voor dynamiek en zijn de toekomst. Waar jongeren kwetsbaar zijn, moeten we ze helpen en ze ondersteunen als dat nodig is. Het CDA staat ook altijd voor het ondersteunen van gezinnen. We vinden dat kinderen niet in de knel mogen komen, dus als het fout gaat met een kind dan moet er wat gedaan worden. We hebben veel typen hulpverleners. We constateren dat door verkokering en bureaucratie niet altijd even effectief gewerkt wordt in het jeugdbeleid. Op zich is het goed dat gegevens beter uitgewisseld worden. We moeten echter wel af van het denken dat we een probleem oplossen als we van alles registreren.

De commotie over het Elektronisch Kind Dossier van Rouvoet

begrijp ik wel. We moeten hulpverleners de taak en ruimte geven om met elkaar te communiceren in het belang van het kind. Als een kind iedere maandag met een blauwoog op school komt, dan moeten onderwijs, jeugdhulpverlening etc. elkaar kunnen vinden. Dan mogen hulpverleners zich niet verschuilen achter hun geheimhouding. Het idee dat we door het registreren van de kleur schaamhaar in een Electronisch Kind Dossier kunnen voorkomen dat kinderen in de knel komen is natuurlijk onzin. Ik heb het gevoel dat we doorslaan in onze wens om alles maar te registreren en nieuwe lijstjes gaan maken.

Laten we onze jongeren de ruimte en kansen geven die ze verdienen. Dat 2009 een geweldig Rotterdams Jongerenjaar mag worden!

Peter Lamers

Statenlid en werkgroeplid "Sterren onder de Euromast"

PAW.Lamers@Statenzh.nl

Kleurrijk Rotterdam

Waar komt u vandaan en kunt u wat over uw achtergrond vertellen?

Ik kom uit Cabo Verde, geboren in São Vicente: het is een van de eilanden voor de westkust van Afrika. De officiële taal van Cabo Verde is Portugees maar wij hebben een eigen taal (crioulo) het is een mengtaal van Portugees en Afrikaanse taal. In 1971 vertrok ik met mijn oma en broers naar Nederland op verzoek van mijn ouders die toen al in Rotterdam gevestigd waren.

Waarom verliet u uw geboorteland?

Ik verliet mijn geboorteland, doordat mijn ouders naar Nederland emigreerden: vroeger noemde men het op avontuur gaan en op zoek naar werk voor een beter leven.

Waarom koos u voor Rotterdam?

Zelf heb ik niet voor Rotterdam gekozen, dat deden mijn ouders: van mijn moeder begreep ik dat toen ze eenmaal met 'n groep Caboverdeanen in Rotterdam aankwam zij gelijk aan de slag kon bij de suikerfabriek in Delfshaven ... hierdoor koos zij gelijk om in Rotterdam te blijven

Was de overgang naar Rotterdam groot of was het makkelijk? Wat viel het meest op, wat viel mee en wat viel tegen?

Of de overgang groot of makkelijk was weet ik niet, heb niet bewust meegemaakt want ik was nog piepjong (6 jr.), maar ik herinner mij wel wat mij opviel in Rotterdam: de huizen, de straten vooral het Binnenwegplein (Ter Meulen) maakte indruk op mij. Wat tegenviel was de kou.

Voelde u zich hier welkom?

Zover ik weet wel, ik voel mij ook nog steeds welkom, ben helemaal ingeburgerd

Wat is uw bijdrage aan Rotterdam?

Ik zet mij in voor buurtactiviteiten o.a. Spangen ontmoet Cabo Verde, ik ben werkzaam bij de deelgemeente Hillegersberg-Schiebroek.

Wat vindt u van Rotterdam?

Rotterdam is een fantastische stad, kleurrijke stad met veel multiculturele activiteiten.

In Rotterdam vind je ook de culturele aspecten uit Cabo Verde behalve de tropische warmte... Jammer.

Waar haalt u uw inspiratie vandaan?

Mijn inspiratie haal ik uit het woord van God (bijbel) en uit de contacten met medeburgers en natuurlijk niet te vergeten mijn kinderen.

Wat mis je in Rotterdam als je in Cabo Verde bent en wat mis je van Cabo Verde als je in Rotterdam bent?

Deze vraag kan ik niet beantwoorden want ik ben hier vanaf mijn zesde en ben nooit meer teruggegaan. Het enige wat ik mis van Cabo Verde is de warmte en voor de rest niets want ik ken het sociale leven in Cabo Verde niet. Ben hier opgegroeid en mijn familie woont allemaal hier.

Ben u van plan om nog eens terug te verhuizen naar of blijft u Rotterdammer?

Ik ben wel van plan om ooit met vakantie naar toe te gaan maar niet verhuizen.

Naam:	Filomena Maria Ferreira
Leeftijd:	44 jaar
Geboren in:	São Vicente Cabo Verde
Familie:	nu nog ongehuwd met twee kinderen
Beroep:	baliemedewerkster/ receptioniste
Religie:	Christen
Rotterdammer sinds:	1971
Deelgemeente:	Delfshaven
Mooiste plek in Rotterdam:	De Mullerpier, vlak bij de Euromast, daar heb je een mooie uitzicht over de water en het park.

Opstelten in de stad

ECHTE VENT IN HET PAK VAN EEN HEER

Rotterdam vormt zelf zijn burgemeesters. Voor Ahmet Aboutaleb én de stad moet dat een hele geruststelling zijn. Door gaans wordt de nieuwe burgemeester al werkende weg aan de hand genomen om precies die burgemeester te worden, die de Rotterdammers graag zien en die de stad nodig heeft. Ivo Opstelten, de dorpsburgemeester, die een wereldhaven voor zich wist te winnen kan het als geen ander getuigen: de stad maakt de burgemeester zoals de burgemeester de stad weer verder vorm geeft. Dat ging ook zo met de ervaren spoorwegman uit het oosten Wim Thomassen, met de charismatische partijman André van der Louw, met de visionaire professor Bram Peper en dus ook met de bestuurder “puresang” Ivo Opstelten. Ahmed Aboutaleb zal het ongetwijfeld evenzeer ervaren: de Rotterdammers krijgen per slot van rekening de burgemeester zoals zij hem hebben willen.

Wim Thomassen, in Enschede al uitgegroeid tot een ervaren burgemeester, begreep dat stad en haven in opbouw op het stadhuis een sterke man nodig hadden. Hij pakte die rol, die heel goed aansloot op de regenteske traditie van zijn voorganger Gerard van Walsum. Hij begreep ook, dat de haven van Rotterdam in het buitenland verkocht moest worden. Hij deed dat met verve totdat zijn eigen PvdA hem zijn havenportefeuille afnam “omdat hij geen gekozen bestuurder was” en hij derhalve niet verantwoordelijk kon zijn voor de haven.

Zijn opvolger, de uitgesproken partijman en ideoloog van “nieuw-links” André van der Louw, paste wonderwel bij het relaxte sfeertje van “de basis aan de macht” aan het einde van de jaren zeventig. Hij was bovendien een begenadigd “communicator” en vanaf zijn komst geliefd. Hij werd echter te snel door Den Uyl naar het 2e kabinet Van Agt gepromoveerd om ook sterk zijn stempel op het bestuur van de stad te drukken. Dat laatste gold weer wel voor zijn opvolger de hoogleraar sociologie Bram Peper, evenals Van der Louw een partijbestuurder en geen ervaren gemeentebestuurder. Aanvankelijk viel de wat horkerige Peper niet mee. Maar met zijn visie op de stad en zijn inspirerende redevoeringen oogstte hij toch het respect van in kringen van het bedrijfsleven en de haven. Pas toen hij met de oud-minister van de VVD Nелиe Kroes trouwde en zij hem leerde dat hij de waardering van de gewone man in de straat moest winnen, slaagde hij er in de Rotterdammers te bereiken. Ook hij werd minister (in het 2e kabinet Kok), maar zag dat ministerschap te loor gaan aan de “bonnetjes affaire” (nog steeds het best te omschrijven als onzorgvuldig en slecht verantwoord declareren van kosten).

En toen kwam Ivo Opstelten, een chique heer aan wie je niet afzag dat hij in Rotterdam was geboren. Hij was toen al bijna zijn gehele werkzaam leven burgemeester. Wat dat moest worden stond aanvankelijk de meeste Rotterdammers niet goed voor ogen: was Olie B. Bommel soms hier verdwaald? Maar hij bracht orde in het gemeentelijk apparaat, dat het bewind van Peper op den duur lijdelijk had ondergaan. Bestuur werd weer zakelijk in plaats van bevlogen. Minder

visionaire verhalen, inderdaad, maar wel snel en degelijk aanpakken wat geen uitstel meer kon lijden.

En toen kwam de vreselijke dag van de moord op Pim Fortuyn, die de stad als een mokerslag trof en de inwoners - die zo hoopten, dat juist Fortuyn zou afrekenen met het autistisch bestuur aan de Coolsingel - vertwijfeld achterliet. En wie stond daar met hen op straat: Ivo Opstelten. Hij voelde aan waar zijn plaats was: te midden van de Rotterdammers, die rouwden en hij rouwde met hen mee. Wat Opstelten uiteindelijk geliefd heeft gemaakt is, dat hij de bestuurlijke consequentie begreep van de politieke aardverschuiving, die zich in 2002 in de stad had voorgedaan. Hij zag scherp dat Leefbaar Rotterdam niet af geserveerd moest worden, maar bestuurlijk geschraagd bij de aanpak van onveiligheid, het opruimen van de rotzooi in de binnenstad en het heel houden van het stadsmeubilair. Slechts insiders weten hoe hij de leiding nam in het college van B. en W. Hij stimuleerde de ambtenaren om met de onervaren wethouders van Leefbaar Rotterdam samen te werken en gaf het goede voorbeeld. Hij stond pal voor het adagium “Rotterdam veilig, heel en schoon”. Zo sterk zelfs dat hij tot hun verbijstering de hoofdcommissaris en de hoofdofficier van justitie dwong hem te volgen in de harde aanpak van onveiligheid door zijn aftreden te verbinden aan het mislukken van deze missie.

Opstelten gedroeg zich in feite als de eerste gekozen burgemeester in de praktijk. De Rotterdam zagen dat hij inderdaad een Rotterdams hart had en beschouwden hem tenslotte als een van hen. Opstelten - nog immer in het zelfde dubbel geknoopte pak als waarin hij aantrad - zal dan ook herinnerd worden als een echte Rotterdamse vent, maar wel in het pak van een heer.

*Frans Jozef van der Heijden
raadslid ten tijde van Wim Thomassen, André van der Louw,
Bram Peper en Ivo Opstelten*

Geen internationale wedloop intellectuele eigendomsrechten

Door Bert Doorn

In de vorige uitgave van Commotie informeerde ik u over een schriftelijke vraag die ik de Commissie had gesteld naar aanleiding van een voorstel ter verlenging van rechten voor uitvoerende artiesten op muziekopnames. Naar mijn inzicht heeft de Commissie selectief en onvolledig informatie ingewonnen, op basis waarvan een slechte effectentoetsing bij het voorstel is gepubliceerd. Op mijn vraag heb ik nog geen antwoord ontvangen, maar ik wil u hierbij kort inlichten over mijn visie op de inhoud van het bewuste Commissie-voorstel.

In de VS vierde Mickey Mouse onlangs zijn 80e verjaardag. Uiteraard, en terecht, is dit materiaal onder meer beschermd door auteursrechten. Als icoon van het Disney-imperium moet dit beestje volgens de VS overal ter wereld zo lang mogelijk worden beschermd tegen "namaak". We zien in de geschiedenis van auteursrechten in de VS dat de beschermingstermijn steeds is verlengd. De eerste wettelijke regeling eind 18 eeuw bood rechthebbers een beschermingstermijn van 14 jaar met mogelijk nog eens 14 jaar verlenging. Na diverse wetswijzigingen zit men op een termijn van 70 jaar na overlijden

van de rechthebber. Voor uitvoerende artiesten die zelf geen auteursrechten op werk bezitten staat de teller inmiddels op 95 jaar.

Dit Amerikaanse uitstapje houdt direct verband met de redenen die de Europese Commissie aanvoerde ter motivering van haar voorstel de beschermingstermijn voor uitvoerende artiesten op te trekken van 50 naar 95 jaar. De hoofdargumentatie was dat Europa internationaal (ten opzichte van de VS) niet uit de pas mag lopen. Blijven wij dan ook bij de volgende verlenging het voorbeeld van Amerika volgen? Daarnaast zou verlenging volgens de Commissie ook een betere oude dag voor de uitvoerende artiesten moeten opleveren.

Ik ben op zich voorstander van goede bescherming voor werk van artiesten. De termijn klakkeloos verlengen is alleen te simpel. Ook is de veronderstelling dat langere bescherming automatisch ten goede komt van de artiesten zelf te simpel. Veel artiesten met een kleiner repertoire dragen hun rechten namelijk over aan een platenmaatschappij. Dat betekent dus dat de grote verdieners, bij verlenging tot 90 jaar, niet de bejaarde artiesten zijn, maar de grote platenmaatschappijen. Naast de belangen van de rechthebbenden moeten ook de belangen van bijvoorbeeld horeca-ondernemers die als gebruiker van muzikaal werk langer zullen moeten betalen voor het afspelen van muziek - en dit in hun prijs zullen doorberekenen - ook worden meegewogen. Want hoe je het ook wendt of keert, iemand moet betalen voor de langere bescherming van muziek.

Om uiteindelijk tot een genuanceerde regeling te komen die recht doet aan zowel de rechthebbers als de gebruikers van de rechten heb ik een aantal amendementen ingediend. Hierin stel ik een tweeledige oplossing: de bescherming vervalt 50 jaar na opname van de uitvoering óf met het overlijden van de uitvoerende artiest, al naar gelang welke periode langer is. Zowel in het Parlement als in de Raad (de twee wetgevende instanties van de EU) zijn de meningen verdeeld. Het zal naar verwachting nog wel wat politiek getouwtrek opleveren voordat een compromis wordt gevonden. Ik houd u op de hoogte.

Van de Voorzitter

Aanpakken en doorpakken

Hoever mag de overheid gaan om in het privéleven van de burgers in te grijpen? Deze vraag staat in deze Commotie centraal. Wat mij betreft ver, mits er wel aan een aantal eisen wordt voldaan.

Als een kind slecht presteert op school omdat het stelselmatig door zijn ouders geslagen wordt, dan moet de overheid optreden. Als een jongere iedere dag stoned in de klas zit dan zal de school een indringend gesprek met de ouders en de jongere aan moeten gaan.

Een overheid mag echter nooit ingrijpen zonder dat het democratisch gelegitimeerd is; niet voordat een democratisch orgaan dit handelen heeft goedgekeurd. Dit onderscheidt een democratie van een dictatuur. Ook al hebben mensen lak aan regels, een overheid mag dat nooit hebben. Daarnaast moet de overheid bij haar handelen zorgvuldig zijn, zeker als dat direct ingrijpt in het leven van mensen. De overheid moet zorgvuldig omgaan met informatie en mensen als mens behandelen, niet als nummers.

Tot slot, en dat is tevens het belangrijkste: een overheid moet mensen ook perspectief bieden. Zij moet randvoorwaarden scheppen zodat iedereen, ongeacht zijn of haar afkomst, iets van zijn leven kan maken. Dat betekent goed onderwijs, toegankelijke zorg en beleid dat gericht is op het vinden van werk in plaats van geven van een uitkering. Een goede balans tussen een harde aanpak en de zachte kant is daarom nodig.

De laatste jaren wordt veel over de grens van privacy en overheidsingrijpen gesproken. Dat is ook logisch, omdat de samenleving verhard is en problemen complexer zijn geworden. Maar ook omdat burgers terecht hoge eisen stellen aan de overheid.

Rotterdam kent vele problemen. Die kunnen we alleen oplossen door soms hard in te grijpen. Voor ons CDA is hierbij een belangrijke rol weggelegd. Wij willen problemen benoemen en oplossen en perspectief bieden. Aanpakken en doorpakken.

Piet Boekhoud

Kerst

Het Woord is mens geworden

In het begin was het Woord, het Woord was bij God en het Woord was God. Het was in het begin bij God. Alles is erdoor ontstaan en zonder dit is niets ontstaan van wat bestaat. In het Woord was leven en het leven was het licht voor de mensen. Het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft het niet in haar macht gekregen.

Er kwam iemand die door God was gezonden; hij heette Johannes. Hij kwam als getuige, om van het licht te getuigen, opdat iedereen door hem zou geloven. Hij was niet zelf het licht, maar hij was er om te getuigen van het licht: het ware licht, dat ieder mens verlicht en naar de wereld kwam. Het Woord was in de wereld, de wereld is door hem ontstaan en toch kende de wereld hem niet. Hij kwam naar wat van hem was, maar wie van hem waren hebben hem niet ontvangen. Wie hem wel ontvingen en in zijn naam geloven, heeft hij het voorrecht gegeven om kinderen van God te worden. Zij zijn niet op natuurlijke wijze geboren, niet uit lichamelijk verlangen of uit de wil van een man, maar uit God.

Het Woord is mens geworden en heeft bij ons gewoond, vol van goedheid en waarheid, en wij hebben zijn grootheid gezien, de grootheid van de enige Zoon van de Vader. Van hem getuigde Johannes toen hij uitriep: "Hij is het over wie ik zei: "Die na mij komt is meer dan ik, want hij was er vóór mij!" Uit zijn overvloed zijn wij allen met goedheid overstelpt. De wet is door Mozes gegeven, maar goedheid en waarheid zijn met Jezus Christus gekomen. Niemand heeft ooit God gezien, maar de enige Zoon, die zelf God is, die aan het hart van de Vader rust, heeft hem doen kennen.

Johannes 1: 1-18

Agenda

23-01-2009, 17.00-19.00 uur.
Nieuwjaarsreceptie CDA-Rotterdam:
Philadelphia, Van Vollenhovenstraat 48-50,
Rotterdam (achter het Vasteland-Westzeedijk)

Personalia

Anton bedankt! Wij danken Anton zeer voor de voortreffelijke wijze waarop hij de afgelopen jaren met zijn team telkens weer voor een aantrekkelijk leesbare Commotie heeft gezorgd. We zullen je missen en wensen je opvolger veel succes!
Bestuur en GR-fractie CDA-Rotterdam

Wordt ook lid,
bel 070-3424814
of mail naar cda@cda.nl

CDA
Rotterdam